

Arrest

nr. 257 877 van 9 juli 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 20 mei 2021 waarbij de voorzitter de zaken tegensprekelijk uitstelt naar de terechtzitting van 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 14 november 2019.

1.2. Eerste verzoeker wordt op 3 augustus 2020 en 9 september 2020; tweede verzoekster op 5 augustus en 9 september 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 15 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing t.a.v. P.F..B., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de gemeente Nahuizalco, in het departement Sonsonate. Hier woonde u met uw familie tot jullie verhuis naar San Antonio del Monte in 2013. U woonde van 2018 tot februari 2019 in de Barrio Mejicanos. Daarna verhuisde u naar het huis van de grootouders van uw echtgenote in de kolonie Santa Maria in Sonsonate, waar u woonde tot uw vertrek uit El Salvador. U bent gehuwd met K. E. O. D. P. (CGVS X, OV X), met wie u een zoon heeft die M. B. heet (zie bijlage X). U baatte van maart 2018 tot februari 2019 en van begin juni 2019 tot eind oktober 2019 een fastfood restaurant uit in de wijk Mejicanos.

Eind maart 2018 opende u uw eerste zaak, waar u op 15 september 2018 werd bezocht door twee leden van MS-13 die zeiden dat zij hadden gezien dat jullie veel klanten hadden gehad. U moest hen meteen 100 dollar betalen. Ze zeiden dat ze jullie zouden vermoorden als jullie een aangifte zouden doen, en dat ze jullie zouden controleren.

Rond de 15de oktober en november 2018 kwamen de bendeleden telkens 100 dollar innen. In de week van 15 december 2018 zeiden ze echter dat ze bovenop de gebruikelijke 100 dollar ook een bonus van 200 dollar wilden. U betaalde de 300 dollar op het einde van het jaar.

In januari 2019 zeiden de bendeleden dat jullie vanaf dan 200 dollar per maand zouden moeten betalen. Die maand konden jullie deze som betalen, maar in februari 2019 had u slechts 100 dollar. U zei de bendeleden dat u de andere helft zou betalen op het einde van de maand, waarop zij reageerden dat u op tijd moest betalen. Eind februari 2019 had u de rest van het geld nog steeds niet. Hierop zeiden de bendeleden dat als u niet betaalde u in een zwarte lijkzak terecht zou komen. U besliste de zaak te sluiten en te verhuizen naar het huis van de grootouders van uw echtgenote in Sonsonate.

U ging werken in de bakkerszaak van uw neef, die u hielp een nieuwe zaak te beginnen. U dacht dat de bendeleden er niet zouden achter komen dat u de renta niet had betaald voor uw vorige zaak. In juni 2019 ging deze nieuwe zaak open en in augustus 2019 werd deze opnieuw bezocht door twee bendeleden van MS-13. Deze vertelden u dat ze wisten dat u al een zaak had gehad en was gestopt met renta betalen. In augustus en september 2019 betaalde u opnieuw telkens 200 dollar.

Nadat er op 1 oktober 2019 een groep agenten en soldaten was komen eten in uw restaurant, kwamen er twee bendeleden langs die dachten dat u een klacht had neergelegd, en zeiden dat ze u gingen vermoorden als ze daar achter kwamen. Ze zouden jullie bovendien nog meer controleren en iemand sturen die jullie de hele tijd in het oog zou houden. Deze persoon hield zich doorheen oktober 2019 op aan de zaak en kwam er soms ook binnen, waardoor de mensen niet meer durfden langskomen en jullie niet genoeg geld hadden om de renta te betalen.

Op 28 oktober 2019 werd uw broer onderweg naar huis in San Antonio del Monte tegengehouden door bendeleden, die hem voor de ogen van alle omstaanders op de grond duwden en sloegen en schopten. De bendeleden wilden hem in een zwarte camionet sleuren maar hij is kunnen ontsnappen toen de politie aankwam met loeiende sirenes. U besloot hierop de zaak te sluiten.

De dag erna ging u naar uw zaak om op te ruimen en de sleutel te overhandigen aan de eigenares. U werd er benaderd door twee bendeleden die vroegen of u ging betalen. U antwoordde van niet, waarop ze zeiden dat u een week de tijd had om weg te gaan, en dat ze u zouden vermoorden als u terug zou komen.

Op 30 oktober 2019 boekte de grootmoeder van uw echtgenote uw vlucht van El Salvador naar België, en op 4 november 2019 reisde u vanuit El Salvador via Spanje naar België. Hier diende u op 14 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Voor deze problemen was u reeds in aanraking gekomen met bendes toen u met uw familie op de grens van het bendeterritorium van de bende 18 en MS-13 in Nahuizalco woonde. Hierdoor dachten beide bendes dat jullie tot de andere bende behoorden. Bovendien was uw oom lid van de bende 18. Omdat uw familie met de dood werd bedreigd verhuisden jullie naar San Antonio del Monte, waar alleen MS-13 de controle had. Uw familie woont hier nog steeds en heeft er geen problemen meer gehad.

In geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest u dat de leden van MS-13 u en uw familie zullen vermoorden.

U legt volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 7 september 2019, een paspoort op naam van uw vrouw dd. 7 september, een paspoort op naam van uw zoon dd. 7 september, een geboorteakte op uw naam dd. 1 november 2019, een geboorteakte op naam van uw echtgenote dd. 1 november 2019, een notarieel contract betreft het huren van een handelspand, een bundel inzake de legalisering van een commercieel logo, een bundeltje van drie boarding passes en drie reservatiedocumenten van jullie vliegreis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Jullie hadden problemen met bende MS-13. Jullie moesten renta betalen voor jullie winkel, waarna jullie zijn gevlucht. Na het openen van een tweede winkel kregen jullie opnieuw problemen met deze bende omtrent het betalen van renta. Ze trachtten uw broer te ontvoeren en vermoorden waarna jullie het land hebben verlaten.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn gevolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en die van uw partner aangaande jullie problemen dermate vaag en inconsistent zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo verklaren jullie dat uw tweede winkel recht tegenover de Mega Plaza was gelegen (CGVS II, p. 4 en CGVS X, p. 4). Wanneer uw vrouw echter gevraagd wordt welke bende actief is aan de Mega Plaza zegt ze vreemd genoeg dit niet te weten maar voegt ze toe dat het over het algemeen in heel Sonsonate de MS-13 is (CGVS X, p. 3). Dat uw vrouw niet exact kan zeggen welke bende actief was op de plaats van jullie winkel – nochtans de oorzaak van jullie problemen en jullie daaropvolgende vlucht uit El Salvador – doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Het is ook opmerkelijk dat jullie na de problemen als gevolg van de renta voor jullie eerste winkel, na jullie vlucht, besloten opnieuw een winkel open te doen. Jullie verklaringen over deze beslissing zijn echter geenszins overtuigend. U werd met de dood bedreigd wanneer u de renta van de eerste winkel niet kon betalen waarna jullie allen gevlucht zijn voor de bende. U wilde zo'n werk niet meer door de slechte ervaring die u had (CGVS, p. 11). Meteen daarna zegt u dat u een nieuwe winkel opende omdat uw neef u hielp en omdat u niet dacht dat de plaatselijke bende achter uw eerdere problemen met MS zouden komen (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaring over de reden waarom u besloot een nieuwe winkel te openen, nadat u bent moeten vluchten voor uw leven omdat u de renta van de vorige winkel niet kon betalen, zijn geenszins overtuigend. Dit is des te merkwaardiger daar uw vrouw verklaart dat heel Sonsonate onder controle van dezelfde bende, namelijk MS-13, staat (CGVS X, p. 2). Uw vrouw verklaart over het openen van deze nieuwe winkel: "het was de perfecte plaats om een nieuwe zaak op te richten en we hadden niet verwacht dat we opnieuw problemen zouden hebben" (CGVS X, p. 3). Dit is weinig aannemelijk. Gevraagd waarom uw vrouw niet dacht problemen met de bende te zullen krijgen na het openen van jullie tweede winkel, gezien de context van het bendegeweld en het afpersingsprobleem in El Salvador, zegt ze: "ja wel er was de wissel van overheid, er was ook overal politie aanwezig, en ik dacht eigenlijk nooit dat wij zo belangrijk waren voor die bendes dat ze ons opnieuw zouden onderzoeken" (CGVS X, p. 3). Dit verklaart op geen enkele wijze waarom zij zo stellig geloofde dat jullie geen problemen met MS-13 zouden krijgen na het openen van een nieuwe winkel, zij het gelinkt aan jullie vorige problemen – het was immers dezelfde bende en in dezelfde stad – of louter met betrekking tot het betalen van nieuwe renta met alle gevolgen van dien.

Verder leggen u en uw partner zeer vage en inconsistente verklaringen af over de ontvoeringspoging op uw broer. Tijdens uw vrije relaas in uw eerste persoonlijke onderhoud zegt u hier zeer kort over dat ze uw broer hadden gepakt met de bedoeling om hem te vermoorden maar dat hij is kunnen ontsnappen (CGVS, p. 12). Later zegt u hier het volgende over: "ja ik weet zelf ook niet helemaal wat daar gebeurd is. Ik weet alleen dat ze hem hebben geslagen en iemand moest boeten voor dat wij niet betaald hadden" (CGVS, p. 17). In uw tweede persoonlijke onderhoud wordt u gevraagd zo gedetailleerd mogelijk over deze ontvoeringspoging te vertellen. U komt echter weer niet verder dan te stellen dat ze hem trachtten tegen te houden, dat ze hem geslagen hebben en dat hij is kunnen ontsnappen (CGVS II, p. 7). Dergelijke vage verklaringen over deze opmerkelijke ontsnapping zijn weinig overtuigend. Wanneer u hier verder over bevraagd wordt zegt u plots dat er mensen op straat waren die vervolgens de politie hebben gebeld. De politie kwam dan met luide sirenes aanzetten waarna uw broer is ontsnapt (CGVS II, p. 7). Niet alleen is dit opmerkelijk nieuwe informatie waarvan verwacht mag worden dat u dit al veel eerder wist te vermelden. Uw stelling dat de bende uw broer aan het ontvoeren was maar dat hij is kunnen ontsnappen nadat de mensen de politie hadden gebeld en deze later ter plaatsen kwamen is, gezien het tijdsverloop dat verwacht kan worden tussen het begin van de ontvoering en het moment dat de politie daadwerkelijk aankwam op de plaats van het delict, weinig geloofwaardig. Bovendien verklaart dit nog steeds niet hoe uw broer daadwerkelijk is kunnen ontsnappen. Dit is nog opmerkelijker daar ze uw broer al hadden opgetild en bezig waren hem in de camionette te steken (CGVS II, p. 7). Het loutere geluid van de sirenes verklaart geenszins zijn ontsnapping in die omstandigheden.

Wanneer u hier op gewezen wordt zegt u dan weer dat ze hem gewoon aan zijn hemd vasthadden en dat u denkt dat ze hem niet zo stevig vast hadden (CGVS II, p. 7). Het spreekt voor zich dat het geheel

van deze verklaringen over de ontvoeringspoging op uw broer en zijn miraculeuze ontsnapping volstrekt niet kunnen overtuigen.

Bovendien zijn de verklaringen van uw vrouw over dit incident even vaag en inconsistent met de uwe. Zo wordt ze gevraagd in haar tweede persoonlijke onderhoud om gedetailleerd te vertellen over dit incident waarop ze zegt dat hij geslagen werd, dat ze hem in een camionette wilden steken, dat hij vervolgens is beginnen terugvechten en dat ze denkt dat hij dan is gaan lopen (CGVS X, p. 4 en 5). Opnieuw verklaart dit geenszins hoe hij precies is kunnen ontsnappen. Uw vrouw wordt dan nogmaals expliciet gevraagd hoe uw broer is kunnen ontsnappen waarop zij het volgende antwoordt: "Ja ik weet het niet ik zou het niet kunnen uitleggen ik kan me inbeelden dat je op zo een moment alles doet om voor je leven te vechten" (CGVS X, p. 5). Dat uw vrouw zelfs niets weet te zeggen over de politie is opmerkelijk. Meer zelfs, zij verklaart dat de straten leeg waren en er geen getuigen waren van de aanval op uw broer (CGVS X, p. 6). Dat zij verklaart haar informatie over dit incident van u te hebben maar verklaringen aflegt die strijdig zijn met uw versie van het incident doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven (CGVS X, p. 6).

Sinds dit incident zou uw broer de regio ontvlucht zijn en zou hij sinds die dag bij familie van uw vrouw in het departement Usulután in het oosten van het land wonen (CGVS II, p. 8 en CGVS X, p. 7). Echter, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw broer nog steeds in Sonsonate woont (verklaring DVZ, vraag 17).

Even opmerkelijk is uw bewering dat u de dag na dit incident terug naar uw restaurant bent gegaan, ondanks dat uw broer ternauwernood is ontsnapt aan de ontvoering en moordpoging omdat jullie de renta niet hadden betaald (CGVS 1, p. 12 & 15). Het voorgaande is des te opmerkelijker daar deze plaats na 1 oktober 2019 extra in de gaten gehouden door de leden van MS-13 (CGVS 1, p. 10; CGVS echtgenote 1, p. 9). Wanneer u hierop gewezen wordt zegt u kortweg dat u wilde zien wat er gaande was, en voegt u nog ontwijkend toe dat u uw familie niet in gevaar wilde brengen (CGVS II, p. 9). Op een ander moment verklaart u dat u jullie spullen wilde ophalen in de winkel (CGVS II, p. 10). Dat u na het incident met uw broer nog bent teruggekeerd naar uw zaak om gerief op te halen, ondanks uw bewering dat ze uw broer de dag ervoor nog hadden trachten te vermoorden, doet ernstig twijfelen aan uw problemen met MS-13.

Uw verklaringen en die van uw vrouw over het incident dat zich vervolgens aan de winkel afspeelde zijn eveneens inconsistent. Zo stelt u expliciet dat, toen u het restaurant ging sluiten op 29 oktober 2019, het bendelid u een week de tijd gaf om weg te gaan (CGVS 1, p. 13). Uw echtgenote daarentegen stelt dat u meerdere weken de tijd kreeg om het land te verlaten (CGVS X, p. 10 & 12). Later, echter, verklaart uw vrouw dan weer dat u die dag werd gezegd dat u een week de tijd had om te betalen (CGVS X, p. 13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan jullie problemen met bende MS-13 in oktober 2019.

Wat betreft jullie beweerde problemen met MS-13 als gevolg van de renta voor jullie eerste winkel dient gezegd dat uw vrouw verklaart dat jullie, na jullie verhuis naar het huis van haar grootouders in de kolonie Santa Maria, geen problemen meer hebben gehad als gevolg van deze zaak (CGVS X, p. 4). Ook uit uw verklaringen blijkt dat jullie problemen pas opnieuw begonnen vanwege het openen van jullie tweede winkel (CGVS, p. 11). De problemen vanwege jullie eerste winkel stopten na jullie verhuis in februari 2019. Er zijn geen andere geloofwaardige problemen meer voorgevallen als gevolg hiervan. Louter vanwege het betalen van de renta voor jullie eerste winkel tot februari 2019 kan u dan ook niet een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar El Salvador. Het feit op zich dat jullie renta zouden hebben betaald voor jullie eerste winkel is onvoldoende om te spreken van een reëel risico op ernstige schade.

U verklaart tenslotte dat u en uw familie tot 2013 in Nahuizalco woonden, waar jullie zowel door de bende 18 als de bende MS-13 zouden zijn bedreigd (CGVS 1, p. 3, 7 & 10). In het kader van het bovenstaande geeft u aan dat uw familie geen problemen meer heeft gekend sinds jullie in 2013 naar San Antonio del Monte zijn verhuisd (CGVS 1, p. 4, 10 & 14). Uw familie woont hier immers nog steeds (CGVS 1, p. 4 & 10). Er dient aldus vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde feiten niet meer actueel zijn (CGVS 1, p. 3).

Er dient geconcludeerd te worden dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, de paspoorten van uw vrouw, uw zoon M. B. en uzelf dd. 7 september, alsook uw geboorteakte dd. 1 november 2019, de geboorteakte van uw vrouw dd. 1 november 2019, en uw identiteitskaart bevatten louter informatie over jullie identiteit. Bovenstaande gegevens worden echter niet in vraag gesteld. De reservatieformulieren van de vliegtuigtickets en de boarding passes van respectievelijk, uw vrouw en uw zoon en uzelf bevatten informatie over uw reis. De akte waarin het commerciële logo van uw fastfood restaurant wordt gelegaliseerd bevat informatie over uw eerste zaak. Het huurcontract dat werd gelegaliseerd door de notaris bevat informatie over het handelspand dat u huurde om uw tweede restaurant uit te baten. Documenten dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Louter op zich kunnen deze de geloofwaardigheid van uw problemen met MS-13 herstellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald (CGVS, p. 8 & 9).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw echtgenote, K. E. O. D. P. (X), eveneens wordt besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. O.D.P.K.E., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Sonsonate. U woonde van 2018 tot februari 2019 in de Barrio Mejicanos. Daarna verhuisde u naar het huis van uw grootouders in de kolonie Santa Maria, waar u woonde tot uw vertrek uit El Salvador. U bent gehuwd met B. P. F. (CGVS X, OV X), met wie u een zoon heeft die M. B. heet (zie bijlage X). U werkte als huisvrouw en hielp uw echtgenoot in jullie fastfood restaurant in de wijk Mejicanos van april 2018 tot februari 2019 en van juni 2019 tot oktober 2019.

Eind maart 2018 openden jullie de eerste zaak, waar u op 15 september 2018 werd bezocht door twee leden van MS-13 die zeiden dat zij wisten dat jullie geld hadden. U zou vanaf dan maandelijks 100 dollar moeten betalen. U moest al meteen de eerste betaling doen.

Rond de 15de van oktober 2018 en november 2018 kwamen de bendeleden telkens 100 dollar innen. In de week van 15 december 2018 zeiden ze echter dat ze tegen het einde van het jaar 300 dollar wilden - hetgeen jullie betaalden. In januari 2019 zeiden de bendeleden dat jullie vanaf dan 200 dollar per maand zouden moeten betalen. Die maand konden jullie deze som betalen, maar in februari 2019 had u niet genoeg geld. Uw echtgenoot vroeg meer tijd, maar de bendeleden weigerden en zeiden dat hij wel wist wat er zou gebeuren als jullie niet betaalden. Tegen het einde van de maand konden jullie nog steeds niet betalen, waarop de bendeleden dreigden dat uw echtgenoot zou eindigen in een lijkzak als hij niet betaalde. Jullie sloten de zaak en verhuisden naar het huis van uw grootouders in Sonsonate.

Met de hulp van de neef van uw echtgenoot openden jullie in juni 2019 een nieuwe zaak, en in augustus 2019 werd deze opnieuw bezocht door twee bendeleden van MS-13. Deze vertelden dat ze wisten dat jullie waren gestopt met renta betalen. In augustus en september 2019 betaalden jullie opnieuw telkens 200 dollar.

Nadat er op 1 oktober 2019 een groep agenten en soldaten was komen eten in uw restaurant, kwamen er twee bendeleden langs die dachten dat u de politie had gebeld. Ze zouden jullie daarom meer controleren en iemand sturen die jullie in het oog zou houden. Deze persoon hing in oktober 2019 rond aan de zaak en kwam er ook binnen, waardoor klanten werden afgeschrikt en jullie niet genoeg geld hadden om de renta te betalen.

Op 28 oktober 2019 werd uw schoonbroer in een lege straat onderweg naar huis in San Antonio del Monte tegengehouden door bendeleden die hem sloegen. De bendeleden wilden hem in een camionet sleuren, maar hij is kunnen ontsnappen. Jullie besloten hierop de zaak te sluiten.

De dag erna ging uw echtgenoot naar de zaak om op te ruimen. Hij werd er benaderd door twee bendeleden die zeiden dat jullie enkele weken de tijd hadden om weg te gaan – anders zou uw gezin iets worden aangedaan.

Op 30 oktober 2019 boekte uw grootmoeder uw vlucht van El Salvador naar België, en op 4 november 2019 reisde u vanuit El Salvador via Spanje naar België. Hier diende u op 14 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest u dat de leden van MS-13 u en uw familie zullen vermoorden.

U legt volgende documenten neer: een paspoort op naam van uw echtgenoot dd. 7 september 2019, een paspoort op uw naam dd. 7 september, een paspoort op naam van uw zoon dd. 7 september, een geboorteakte op naam van uw echtgenoot dd. 1 november 2019, een geboorteakte op uw naam dd. 1 november 2019, een notarieel contract betreft het huren van een handelspand, een bundel inzake de legalisering van een commercieel logo, een bundeltje van drie boarding passes en drie reservatiedocumenten van jullie vliegreis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw echtgenoot, B. P. F. (X) (CGVS, p. 8, 9 & 10). Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenoot de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“...” (idem bestreden beslissing eerste verzoeker).

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers X en X, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X de middelen en argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X integraal overneemt. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert en dat zij uitgebreid hebben verteld over de bedreigingen, overvallen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij en haar gezin hebben gedwongen om haar land te verlaten. Verzoekers poneren dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, niet betekent dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat hun leven niet in gevaar zou zijn.

Met betrekking tot de stelling van verwerende partij dat hun verklaringen vaag en inconsistent zijn argumenteren verzoekers als volgt: *“Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo vaag aan is. De echtgenote van verzoekende partij heeft verklaard dat de MS-13 de voornaamste bende was die in heel Sonsonate zeer actief was. Echter op grote pleinen en waar veel commerciële zaken aanwezig waren, waren er veel bendes aanwezig. Het is niet zo zwart en wit als verwerende partij aldus doet uitschijnen! De vermeende ‘vaagheid’ die verwerende partij verzoekende partij verwijt is aldus eerder een gebrek aan begrip en inlevingsvermogen van verwerende partij in de huidige situatie in El Salvador. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende : « ... » Verwerende partij vertrekt ook hier van haar subjectief aanvoelen en geeft geen concrete redenen aan waarom het relaas van verzoekende partij niet geloofwaardig zou zijn. Verzoekende partij en haar echtgenote hadden het goed in El Salvador en waren niet van plan om hun land te verlaten. Zij betaalden de gevraagde renta zolang zij konden. Toen duidelijk werd dat het bedrag maar bleef stijgen en de bedreigingen ernstigere vormen aannamen, hebben zij naar een intern vluchtalternatief gezocht. Zoals verzoekende partij en haar echtgenote verklaarden worden in El Salvador duizenden mensen geïnterviewd door de bendes. Zij hoopten dat door hun verhuis en een zaak elders te openen zij gerust zouden gelaten worden en men hen zou ‘vergeten’ gezien zij geen ‘grote vis’ waren... Niets bleek echter minder waar. Wanneer zij ook voor hun tweede zaak renta gevraagd werden, de broer van verzoekende partij bijna ontvoerd werd omdat zij deze verplichting niet konden nakomen, zagen verzoekende partij en haar echtgenote geen andere uitweg dan te vluchten uit El Salvador. Aangaande de ontvoeringspoging van haar broer verwijt verwerende partij verzoekende partij opnieuw ‘vage en inconsistente’ verklaringen te hebben afgelegd:”...”. Verwerende partij noch haar echtgenote waren bij deze ontvoeringspoging aanwezig. De exacte details ervan kunnen zij aldus onmogelijk weten. Toch verwacht verwerende partij dat zij minuut per minuut deze ontvoeringspoging kunnen beschrijven. Meer nog, zij wenst van verzoekende partij een sluitende verklaring voor de achterliggende beweegredenen van de bendeleden om haar broer te ontvoeren... Dit is werkelijk onbegrijpelijk... Dat de broer van verzoekende partij is kunnen ontsnappen, noemt verwerende partij op een laconieke manier ‘miraculeus’... Zij trekt alles in het belachelijke terwijl het voor verzoekende partij een bijzonder traumatische en ingrijpende gebeurtenis betreft (p. 9-10 gehoor CGVS*

tweede verzoekster): "...". Bovendien was haar echtgenote niet op de hoogte gebracht van de details van de ontvoering. Zij wist enkel van de ontvoeringspoging, hoe het precies gelopen was en hoe de broer van verzoekende partij had kunnen ontsnappen werd niet besproken met de echtgenote van verzoekende partij. Zoals blijkt uit haar gehoor, was verzoekende partij bijzonder geëmotioneerd: p. 12 CGVS gehoor verzoekende partij: "...". Uit de motivering van verwerende partij blijkt dat verwerende partij op geen enkel ogenblik enig inlevingsvermogen heeft getoond in de gebeurtenissen in EL Salvador die haar hebben gedwongen om EL Salvador te verlaten. Bovendien wordt niet in twijfel getrokken dat verzoekende partij tot tweemaal toe een zaak had in El Salvador - wat als zich reeds een risicoprofiel vormt en haar een doelwit maakt voor bendes, zoals ook blijkt uit Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs rapport van januari 2021: (stuk 3, p. 54-55) : « ... ».

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stellen niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoekers kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij werpen op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeren vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019 en stellen dat met de coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen.

Zij stellen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vragen de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissingen ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en nieuwe beslissingen te nemen.

3.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift, alsook het rapport "Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs" van 11 januari 2021.

4. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt twee identieke nota's neer dd. 26 februari 2021 waarin zij antwoordt op de in de verzoekschriften ontwikkelde middelen en in de motieven van de beslissingen volhardt. Zij benadrukt dat wat de beweerde problemen met MS-13 als gevolg van de renta voor de eerste winkel betreft, verzoekende partijen na de verhuis naar het huis van de grootouders van tweede verzoekster in de kolonie Santa Maria geen problemen meer hebben gehad als gevolg van deze zaak; dat de problemen pas begonnen na het openen van de tweede zaak en dat de problemen vanwege de eerste winkel stopten na de verhuis van verzoekers in februari 2019. Het louter betalen van renta voor de eerste verzoeker houdt dan ook geen actueel of toekomstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in. Zij stelt verder dat bovenstaande economische logica van de bende waarmee verzoekende partij werd geconfronteerd ook strookt met de informatie over de methodes van afpersing die ter informatie als bijlage wordt toegevoegd aan het administratief dossier. Verder verwijst verwerende partij in de nota naar volgende nieuwe COI rapporten: COI Focus "El Salvador: Situation Sécuritaire" van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020 (hyperlink) en verwijst opnieuw naar het reeds in de bestreden beslissingen geciteerde "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (hyperlink).

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen.

De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende*

verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekers leggen hun paspoorten, het paspoort van hun minderjarige zoon, de identiteitskaart van eerste verzoeker en hun geboorteaktes voor. De Raad stelt vast dat verzoekers hun identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verder die betwist worden door verwerende partij, voldoende aantonen.

Verzoekers leggen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming ook een notariële akte neer dd. 31 mei 2019 waarin de huur van een handelspand gelegen in San Antonio del Monte wordt bekrachtigd en een bundel met betrekking tot de legalisering van een commercieel logo neer (administratief dossier, stukken neergelegd door de asielzoeker, stukken 11 en 12). De Raad stelt vast dat deze documenten verband houden met de door verzoekers beweerde afpersing maar dat deze documenten als dusdanig niet volstaan om een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers aan te tonen.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekers houdt verband met afpersing door de bende MS 13 omwille van het uitbaten van twee fastfood restaurants in de wijk Mejicanos. Volgens hun verklaringen woonde eerste verzoeker tot 2013 in Nahuizalco in Sonsonate op een grensgebied tussen de territoria van bende 18 en bende MS 13. De oom van verzoeker was lid van bende 18 en verzoeker en zijn familie werden er door beide bendes van verdacht te behoren tot de rivaliserende bende. Verzoeker en zijn familie verhuisden na bedreigingen naar San Antonio del Monte, volgens eerste verzoeker een wijk gecontroleerd door bende MS 13 (notities PO I eerste verzoeker, p. 3 – 4). Eerste verzoeker werkte ongeveer 10 jaar voor een bedrijf en opende eind maart 2018 zijn eerste restaurant. Op 15 september 2018 werden zij voor het eerst bezocht door bendeleden van MS 13 die 100 dollar renta oplegden omdat ze hadden gezien dat ze veel klanten hadden en dreigden hen te vermoorden indien ze een aangifte zouden doen. In de week van 15 december 2018 vroegen zij om een soort eindejaarsbonus van 200 dollar, wat verzoekers ook betaalden. In januari 2019 werd de renta opgetrokken tot 200 dollar per maand. Toen bleek dat zij in februari dit bedrag niet konden betalen besliste eerste verzoeker de zaak te sluiten en te verhuizen naar het huis van de grootouders van tweede verzoekster in de colonia Santa Maria, ook gecontroleerd door bende MS 13. Nadat eerste verzoeker een tijdje bij zijn neef in een bakkerij had gewerkt begonnen verzoekers een nieuw restaurant in juni 2019 (notities PO I eerste verzoeker, p. 11), gelegen in de colonia Landovar in San Antonio del

Monte in Sosonate. Volgens hun verklaringen werd de zaak in augustus 2019 opnieuw bezocht door twee leden van MS 13 die hen zeiden dat ze wisten dat ze gestopt waren met renta te betalen voor hun eerste zaak en opnieuw 200 dollar renta oplegden, wat verzoekers ook betaalden. Nadat op 1 oktober 2019 een groep agenten en soldaten in het restaurant was komen eten, werden zij ervan verdacht klacht te hebben ingediend tegen de bende en werd een bendelid bij hun restaurant geposteerd om te controleren wie binnen en buiten kwam. Klanten werden hierdoor afgeschrikt, waardoor de inkomsten daalden en ze ook niet genoeg geld hadden om de renta te betalen. Toen verzoeksters broer op 28 oktober 2019 door bendeleden in San Antonio del Monte werd tegengehouden, geslagen en bijna ontvoerd maar kon ontsnappen toen de politie aankwam, beslisten zij om de zaak te sluiten. Toen eerste verzoeker op 29 oktober 2019 terug naar de zaak ging om alles op te ruimen kwamen opnieuw twee bendeleden binnen die hem vroegen of hij ging betalen. Toen hij zei dat hij dit niet zou doen, gaven de twee bendeleden hem een week om te verdwijnen en dreigden ermee hem te vermoorden als hij terug zou komen. Op 4 november 2019 vertrokken verzoekers uit El Salvador.

6.4. Uit de door partijen neergelegde landeninformatie blijkt dat de bendes alomtegenwoordig zijn in El Salvador en een grote impact hebben op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op micro-niveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van de wijk kleine bedragen worden afgeperst. Ook bedrijven vormen een doelwit voor afpersingspraktijken. Winkeliers, die zich geen privé bewaking kunnen veroorloven, worden gedwongen renta of beschermingsgeld te betalen (COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 10; 30-31 en Home Office UK, *Country and Policy Information Note El Salvador: Fear of Gangs*, januari 2021, p. 54-55). In het rapport van het Home Office wordt er op gewezen dat de bende MS goed georganiseerd en hiërarchisch gestructureerd is (Home Office, par. 10.1.2.).

Na grondige analyse van het administratief dossier, de verzoekschriften en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekers hun problemen met de bende MS-13 nadat zij hun tweede restaurant openden, niet aannemelijk maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers geen duidelijkheid scheppen over de beweegredenen om een nieuw restaurant te openen in Sonsonate amper enkele maanden nadat zij omwille van het niet langer kunnen betalen van renta aan bende MS 13 met de dood bedreigd waren hun eerste zaak hadden moeten sluiten.

Eerste verzoeker verklaart hierover eerst dat hij na hun slechte ervaringen met hun eerste restaurant *“geen intentie [had] om een eigen zaak te openen”* maar daarna dat zijn neef hem had aangeboden te helpen met het opzetten van een nieuwe zaak (notities PO I eerste verzoeker, p. 11) en dat *“dacht dat ze er niet achter zouden komen dat ik een ander zaak had gehad, dat ik de renta niet had kunnen betalen”* (*idem*). Verder verklaart tweede verzoekster dat over het algemeen in heel Sonsonate de MS aan de macht is en stelt de Raad vast dat zij positief antwoordt op de vraag of zij wist voor het oprichten van haar tweede zaak dat de MS actief was aan de Mega Plaza (notities PO II tweede verzoekster, p. 3). Gelet op de doodsb bedreigingen die zij volgens hun verklaringen hadden gekregen van de bende MS 13 in het kader van hun eerste restaurant, het feit dat zij wisten dat MS 13 in heel Sonsonate aanwezig was en dat eerste verzoeker ook in het verleden via zijn familie met bendes in contact was gekomen, is het weinig geloofwaardig dat verzoekers geen rekening zouden gehouden hebben met de mogelijkheid dat zij opnieuw zouden lastig gevallen worden door bende MS 13, zeker nu blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud met verzoekers dat de locaties van beide restaurants volgens Google Maps minder dan twee kilometer uit elkaar liggen (notities PO II tweede verzoekster, p. 3, notities PO II eerste verzoeker, p. 4). Dat zij ervan uitgingen dat zij geen problemen zouden ondervinden nu er een wissel van de overheid was en dat er overal politie was, zoals tweede verzoekster verklaart (notities PO II tweede verzoekster, p. 3) kan hiervoor geen verklaring bieden. Eerste verzoeker verklaart immers ook dat de bendes en de politie met elkaar samenwerkten. Dat zij gelet op de voorgehouden voorgeschiedenis zo snel opnieuw een restaurant openden in een gebied dat eveneens gecontroleerd werd door bende MS 13 maar daarbij ervan uitgingen dat zij niet lastiggevallen zouden worden omwille van het niet betalen van de renta in hun eerste restaurant is weinig aannemelijk en ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van verzoekers' vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen de pertinente motieven in de bestreden beslissingen hieromtrent te weerleggen. De Raad wijst er op dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat zij daartoe in gebreke blijven, nu zij zich in het verzoekschrift beperken tot het louter herhalen van hun eerdere verklaringen, met name dat zij hoopten met rust gelaten te worden en dat zij geen *“grote vis”*

waren, zonder concreet aan te geven waarom dit, gezien hun vorige ervaringen en hun kennis van de bendes in Sonsonate, wel aannemelijk zou moeten worden geacht.

Verder kan de Raad, wat verzoekers' verklaringen over de ontvoeringspoging van eerste verzoekers broer betreft, de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Volgens verzoekers' verklaringen werkte de broer van eerste verzoeker bij hen in het tweede restaurant. Aangenomen kan worden dat verzoekers minstens op professioneel vlak een zeer nauwe band hadden. Bovendien stelt de Raad vast dat de beweerde ontvoeringspoging van eerste verzoekers broer, die volgens hun verklaringen plaatsvond op 28 oktober 2019, de directe aanleiding was voor eerste verzoeker om de zaak te sluiten en de confrontatie met de bendeleden de daaropvolgende dag de directe aanleiding om het land te verlaten. De vaststelling dat eerste verzoeker hierover inconsistente verklaringen aflegt en de vaststelling dat de verklaringen van tweede verzoekster ook niet consistent zijn met de verklaringen van eerste verzoeker hierover ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds van eerste verzoeker blijkt duidelijk dat hij zijn verklaringen hierover aandikt naarmate er hem meer vragen worden over gesteld. Zo verklaart hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij de uiteenzetting van de redenen waarom hij El Salvador heeft verlaten het volgende *"In oktober konden we ook de renta niet betalen en hebben ze mijn broer gepakt onderweg naar zijn huis met de bedoeling hem te vermoorden. Hij is toen kunnen ontsnappen en heeft gebeld naar ons om te vertellen wat er is gebeurd, dat ze hem wilden vermoorden omdat wij de renta niet konden betalen, of niet betaald hadden en iemand die renta wel moest betalen. Het was die dag de 28ste oktober. Ook mijn verjaardag. En ik was weg omdat mijn vrouw voor mij gekookt had, en mijn broer was er dan, en ik heb vanaf die dag niet meer gewerkt en de zaak gesloten"* (notities PO I eerste verzoeker, p. 12). Later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd waarom hij dacht dat zij zijn broer wilden vermoorden, verklaart eerste verzoeker *"Ja omdat aangezien wij niet betaalden, iemand daarvoor moest boeten en dat de manier was van hoe dat ging. Maar waarom dat dan mijn broer is ja ik weet zelf ook niet helemaal wat daar gebeurd is. Ik weet alleen dat ze hem hebben geslagen en iemand moest boeten voor dat wij niet betaald hadden."* (notities PO I eerste verzoeker, p. 17). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijft hij aanvankelijk opnieuw vaag over wat er precies is gebeurd bij de ontvoeringspoging en vermeldt hij enkel dat ze zijn broer trachten tegen te houden, dat ze hem geslagen hebben en dat hij daarna is kunnen ontsnappen (notities PO II, tweede verzoeker, p. 7). Daarna gevraagd hoe ze hem tegenhielden, verklaart eerste verzoeker evenwel *"hij was die dag aan het wandelen, het was een straat waar veel mensen waren, mensen die daar woonden ook en die eigenlijk naar buiten waren gekomen, en ze hebben hem dus voor de ogen van al die mensen aangevallen."*

En diezelfde mensen hebben dan ook de politie gebeld die dan aankwamen met luide sirenes" (notities PO II, tweede verzoeker, p. 7). Het gegeven dat eerste verzoeker de tussenkomst van de politie en de aanwezigheid van mensen op straat tot tweemaal toe niet spontaan vermeldt in zijn uiteenzetting over de ontvoeringspoging van zijn broer, terwijl dit volgens zijn laatste versie cruciaal lijkt te zijn geweest voor zijn ontsnapping, ondermijnt al de geloofwaardigheid van de beweerde ontvoeringspoging. Verder stelt de Raad ook vast dat tweede verzoekster weliswaar zelf en ongevraagd de ontvoeringspoging van haar schoonbroer vermeldt en stelt dat men hem in een bestelwagen wou steken, maar de tussenkomst van de politie niet vermeldt en zelfs uitdrukkelijk stelt dat de straten leeg waren op dat ogenblik en er geen getuigen waren (notities PO II tweede verzoekster, p. 6). De vaststelling dat verzoekers uiteenlopende verklaringen afleggen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen over hun problemen met bende MS 13. Verder is ook de manier waarop de ontvoering zou hebben plaatsgevonden weinig aannemelijk. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden het volgende: *"Uw stelling dat de bende uw broer aan het ontvoeren was maar dat hij is kunnen ontsnappen nadat de mensen de politie hadden gebeld en deze later ter plaatse kwamen is, gezien het tijdsverloop dat verwacht kan worden tussen het begin van de ontvoering en het moment dat de politie daadwerkelijk aankwam op de plaats van het delict, weinig geloofwaardig. Bovendien verklaart dit nog steeds niet hoe uw broer daadwerkelijk is kunnen ontsnappen. Dit is nog opmerkelijker daar ze uw broer al hadden opgetild en bezig waren hem in de camionette te steken (CGVS II, p. 7). Het loutere geluid van de sirenes verklaart geenszins zijn ontsnapping in die omstandigheden. Wanneer u hier op gewezen wordt zegt u dan weer dat ze hem gewoon aan zijn hemd vasthadden en dat u denkt dat ze hem niet zo stevig vast hadden (CGVS II, p. 7). Het spreekt voor zich dat het geheel van deze verklaringen over de ontvoeringspoging op uw broer en zijn miraculeuze ontsnapping volstrekt niet kunnen overtuigen."* De Raad stelt vast dat verzoekers geen ernstige poging ondernemen om deze motieven te weerleggen. Zij beperken zich tot de loutere stelling dat zij niet bij deze ontvoeringspoging aanwezig waren en dat verwerende partij van hen verwacht dat zij de ontvoeringspoging minuut per minuut kunnen beschrijven en een sluitende beweegreden van de bendeleden voor de ontvoering verwacht.

Daargelaten dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een minutieuze beschrijving van het incident verwacht, gaat het betoog van verzoekers voorbij aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen tussen beide verzoekers over een kernelement in hun vluchtrelaas en volstaat dit bijgevolg niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat volgens hun verklaringen de broer van eerste verzoeker bij hen werkte zodat hieruit minstens mag worden afgeleid dat zij een hechte band met elkaar hadden. Het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat, indien deze werkelijk zou hebben plaatsgevonden, eerste verzoekers broer de ontvoeringspoging heeft beschreven en dat beide verzoekers hierover met elkaar gesproken hebben, zodat niet alleen mag verwacht worden dat zij hierover consistente verklaringen maar ook voldoende nauwkeurige verklaringen kunnen afleggen. De vaststelling dat zij hier in gebreke blijven ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van hun relaas. Waar verzoekers menen dat verwerende partij een voor verzoekers traumatische ervaring in het belachelijke trekt door het gebruik van de term *“miraculeuze ontsnapping”* kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij hiermee de pertinente motieven niet weerleggen. Dat tweede verzoekster niet op de hoogte werd gebracht van de details van de ontvoeringspoging en niet wist hoe het precies was gelopen en hoe haar schoonbroer had kunnen ontsnappen, zoals verzoekers nog betogen in het verzoekschrift, kan geen ander licht werpen op het voorgaande. Overigens blijkt uit de beschrijving van de manier waarop hij zou zijn ontvoerd en de verwijzing naar de bestelwagen die daarbij gebruikt zou zijn, dat verzoekster meer vertelde over deze ontvoeringspoging dan verzoekers in het verzoekschrift doen uitschijnen. Ook de vaststelling dat eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn broer in het departement Usulatan bij familie van tweede verzoekster woont, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat hij nog steeds in Sonsonate woont, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over ontvoeringspoging van zijn broer en bijgevolg een kernelement in hun vluchtrelaas.

Tenslotte stelt de Raad vast dat eerste verzoeker verklaarde nog terug te zijn gegaan naar het restaurant de dag na de ontvoeringspoging en dat hij de benedeleden die hem daar opzochten uitdrukkelijk zei dat hij niet meer zou betalen. De vaststelling dat hij na de vermeende ontvoeringspoging nog terugkeerde naar het restaurant dat permanent in de gaten werd gehouden door de benedeleden ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun relaas. Gezien de reputatie van de bende MS 13 is het vooreerst niet geloofwaardig dat eerste verzoeker terug naar het restaurant zou gaan, indien zijn broer daadwerkelijk ontsnapt zou zijn geweest aan ontvoering omdat verzoekers niet betaald hadden. Dat hij daarop de benedeleden nog uitdrukkelijk zou zeggen dat hij niet meer zou betalen en dat de benedeleden hem enkel zouden gezegd hebben dat hij een week tijd had om te verdwijnen, is weinig waarschijnlijk gezien de reputatie van MS 13 en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Ook verzoekers' verklaringen met betrekking tot wat de eigenlijke reactie van de benedeleden was op 29 oktober 2019 in hun tweede restaurant zijn onderling niet coherent. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden dat *“Uw verklaringen en die van uw vrouw over het incident dat zich vervolgens aan de winkel afspeelde zijn eveneens inconsistent. Zo stelt u expliciet dat, toen u het restaurant ging sluiten op 29 oktober 2019, het bendelid u een week de tijd gaf om weg te gaan (CGVS 1, p. 13). Uw echtgenote daarentegen stelt dat u meerdere weken de tijd kreeg om het land te verlaten (CGVS X, p. 10 & 12). Later, echter, verklaart uw vrouw dan weer dat u die dag werd gezegd dat u een week de tijd had om te betalen (CGVS X, p. 13).”* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier op geen enkele manier trachten te weerleggen en neemt deze dan ook over.

Waar verzoekers nog argumenteren dat niet betwist is dat zij twee handelszaken hadden en daardoor een doelwit vormen voor de bendes, wijst de Raad er op dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie – zonder dit overigens op hun individuele omstandigheden te betrekken - om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit moet aan de hand van concrete elementen worden aangetoond. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers daartoe in gebreke blijven.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de commissaris-generaal op goede gronden tot de vaststelling is gekomen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen met de bende MS 13 en dat dit in de bestreden beslissingen omstandig wordt gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de afpersing waarvan zij het slachtoffer werden in hun eerste restaurant niet in twijfel worden getrokken door verwerende partij. Evenwel stelt deze laatste dat verzoekers na hun verhuis naar het huis van de grootmoeder van tweede verzoekster in februari 2019 geen verdere problemen hebben gehad en er geen geloofwaardige problemen zijn geweest als gevolg hiervan zodat zij louter omwille van de renta die zij betaalden voor

hun eerste restaurant geen reëel risico op ernstige schade aantonen. De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven van de bestreden beslissingen ongemoeid laten en kan bijgevolg volstaan met te verwijzen naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zij hun problemen met betrekking tot de uitbating van hun tweede restaurant niet aannemelijk hebben gemaakt. Verzoekers tonen niet aan dat zij na hun verhuis verdere problemen hebben ondervonden al gevolg van het stopzetten van de renta die zij betaalden in het kader van hun eerste restaurant.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat het voordeel van de twijfel verzoekers niet kan worden gegund.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

7.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Voor zover verzoekers een reëel risico op ernstige schade pogen aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen en daardoor geen menswaardig leven zullen kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet kan vallen. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precare socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoekers tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Waar verzoekers wijzen op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekers geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn. Ook uit door verzoekers geciteerde rapport van het Home Office, dat in dezelfde lijn ligt van de reeds geciteerde landeninformatie, kan dit niet blijken.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET